

PAVEL VRBA: ZRNKO PÍSKU BYL VÝJIMEČNÝ PROJEKT

Supraphonské CD s původním albem skupiny Bohemia „Zrnko písku“ a několika bonusy připomíná jednu z našich nejpozoruhodnějších rockových desek druhé poloviny sedmdesátých let minulého století. Texty kapele (sestavené z tehdejších rockových špiček) napsal Pavel Vrba.

Zrnko písku vyšlo v roce 1978, tedy v době, která rockové muzice v Československu nepřála.

SU 5905-2

Jaká byla tehdejší rocková atmosféra v Československu?

To se asi úplně vysvětlit nedá, navíc by to chtělo encyklopedický slovník, protože některé tehdy živé termíny už dnes prakticky neexistují. Kdybych se o nějaké vysvětlení přesto měl pokusit, tak asi takhle: byla to enkláva okolo rocku, enkláva kluků a fanynek, kteří byli průměrně stejně chudí a drželi dost pohromadě. Samozřejmě – rivalita byla, ale spíš naoko; všichni jsme se znali, drželi jsme spolu a všichni, ať šlo o hráče na nástroje, zpěváky či ty, kteří psali nějaké ty verše, jsme měli společného nepřítele.

Rock – to byl vlastně názor a víra. Celá generace měla drive a režim spolehlivě rozeznal, že jde o jistý druh vzpoury. Proto to měl rock hodně těžké. S dneškem se to

Foto: M. Kubicek

nedá srovnávat. Současné kapely vznikají a působí ve zcela jiných podmínkách.

Je pravda, že jste práci na textech kapely Bohemia bral jako projekt, na kterém se můžete projevit víc, než u písniček pro zpěváky populární hudby?

Každopádně. Bylo mi od prvopočátku jasné, že tady to nechce takovou tu běžnou „písničkovou“ poetiku, že se tenhle projekt víc blíží třeba surrealismu, větší obraznosti, větším šířím. Tuto nabídku jsem tedy velice uvítal, protože jsem celý život psal básničky a tohle byl prostor pro spojení poezie s hudbou.

Psal jste ty texty na muziku?

Ano, na muziku, a snažil jsem se napsat texty odpovídající povaze hudby skupiny Bohemia.

Sledoval jste poté osudy téhle kapely?

Sledoval, a nejen kapely Bohemia – vždyť to byla součást mého života. Tehdy mohly vznikající kapely mít dvou, třídní životnost – nebo mohly přežít dlouho. U Bohemia bylo pikantní a absurdní, že se objevilo elpíčko, právě to Zrnko písku, ale sotva se objevilo, bylo staženo; několik členů skupiny totiž emigrovalo. Nebyla tedy žádná propagace a už vůbec ne žádný dolisek. Dneska je ta černá deska unikát, má ji asi málokdo. Proto jsem měl radost, že se Supraphon rozhodl pro reedici. O tu desku si totiž různí lidé, znalci a fajnšmekři psali. Zrnko písku byla první výrazně jiná rocková deska po polovině 70. let minulého století.

Máte to původní elpíčko?

Mám, tedy – asi ano. Starých LP desek mám obrovskou hromadu, asi by mi chvíli trvalo, než bych mezi nimi Zrnko písku našel. Ale našel bych je.

top

LUDEK SOBOTA: NEJRADŠÍ MÁM MDŽ

Scénky, ve kterých oblíbená dvojice Miloslav Šimka – Luděk Sobota bavila diváky i posluchače, patří dnes k základním kamenům českého lidového humoru. Supraphon Music nyní vychází vstřícně neustálému zájmu, který o ně lidé projevují, a vydává CD nazvané Ze Soboty na Sobotu.

Obsahuje deset scének v nenapodobitelném podání pánu Šimka a Soboty (v jednom případě je doplňuje ještě Petr Nárožný), jak těch lety prověřených, tak i méně známých, rozhodně ale stojících za vydání. Lud'ka Soboty se ptáme:

SU 5921-2

Co říkáte výběru na CD?

Je dobrý, rád jsem ho schválil. Na výběru má velkou zásluhu paní Nada Dvorská, která ho udělala opravdu zajímavě. Mnohé z těch scének vycházejí na CD vůbec poprvé.

Na které z nich dnes vzpomínáte nejraději?

Hodně rád vzpomínám na dialog, který se vázal k MDŽ, tedy Mezinárodnímu dni žen. Ten jsem hrál skoro nejraději, on byl totiž krásně připitomělý a byla to obrovská legrace. Těším se na to, až si ho z CD pustím.

Vzpomínáte na to, jak vznikal?

Vznikal podobně, jako naše další scénky. Se Slávkem jsme psávali společně, většinou jsem jezdil já k němu... vidíte, on ke mně málokdy.

Vždycky, když jsem dopoledne ke Slávkovi jel, tak jsem v autě přemýšlel, o čem budeme psát. Většinou to probíhalo tak, že já jsem přišel s námětem a Slávek ho nasměroval k pointě. Já vymýšlel téma a děj, on býval autorem vyústění. V tomhle jsme se skvěle doplňovali. Jednou se nás na náš způsob psaní ptal Miloš Kopecký. Když jsme mu ho vysvětlili, prohlásil, že je to ideální stav. Podobně ho obdivoval i Jaroslav Dietl.

Inspirovali jste se i situacemi ze života?

Ano, jako příklad můžu uvést dialog Setkání v čekárně OÚNZ. Ten se odehrával u ušního doktora. Základem nám k němu bylo vyprávění mého otce, jak byl na ušním, co tam

Foto: M. Kubicek

zajímal a s kým se tam potkal. Já jsem pak tu historku vyprávěl Slávkovi, no a pak jsme sice napsali trochu něco jiného, ale ten základ tam zůstal.

Proč se vaše dvojice rozpadla?

Od Slávka Šimka jsem odešel tak trochu zhrzeně, když v Semaforu odmítl hrát hru, kterou jsem napsal společně s Ladislavem Smoljakem. Asi k tomu přispěl, vedle tehdejšího komunistického ředitele divadla, i Slávek. Svůj odchod dodnes pokládám za svůj fatální chybu. V osobě Miloslava Šimka jsem ztratil nejlepšího manažera svého života. Slávek uměl věci zorganizovat, uměl je prosdít do médií, prostě se o ně postaral. To já umím ze všech věcí nejméně.

top

Saša Rašilov připravuje CD s pohádkami Michala Viewegha

Saša Rašilov

SU 5868-2

Supraphon k přípravě převedení knihy do zvukové podoby. Od konce března 2008 začala samotná realizace nahrávky ve studiu MI-91. Volba herce Saši Rašilova jako interpreta těchto pohádek se ukázala být geniálním tahem. Rašilov dokáže přesně odstínit text tak, aby bylo jasné, kdy je namířen k dětskému posluchači a kdy k dospělému. S lehkostí si pohrává s ironií a dvojsmysly aniž by ztratil smysl pro laskavý nadhled. Současně je schopný vžít se do pocitu dítěte a vysvětlit mu příběh jednoduše, při tom zábavně a s humorem. Na několika místech se herec při četbě pobavil tak, že se nezdržel hlasitého smíchu. Jeho reakce byla tak sympatická, že producent nahrávky zvažuje zanechat tento autentický moment v bonusu, jako zajímavost.

Vtipné situace ze života populárního herce také z úst Saši Rašilova znějí zvláště hodnověrně, jako bychom byli svědky soukromého sdělení i z jeho osobní zkušenosti.

Za léta práce na zvukových příbězích, vyhrazených buď jen dětem anebo jen dospělým, je to poprvé, kdy v Supraphonu vzniká nahrávka, určená doslova pro celou rodinu, tedy tzv. „rodinné CD“. Termín vydání 2CD Krátké pohádky pro unavené rodiče je plánován na druhou polovinu května 2008.

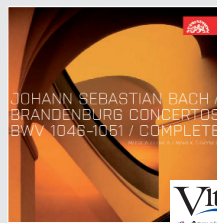
Michal Viewegh

Na podzim roku 2007 vyšla v nakladatelství Druhé město první kniha Michala Viewegha, určená nejen dospělým čtenářům, jak je u tohoto oblíbeného autora zvykem, ale i dětem. Její název Krátké pohádky pro unavené rodiče vysvětluje netypické autorovo pojetí. V dedikaci objasňuje autor rodičům své pochopení pro ně, když zmožením dnem čtou pohádky před usnutím svým překvapivě čilým dětem. Viewegh novátorsky myslel při psaní pohádek nejen na dětské posluchače, ale také na jejich vysílené matky a otce. Určil proto délku pohádek tak, aby nepřesáhla deset minut a zároveň do textu umístil řadu dvojsmyslů, narážek, vtipů a legráček, které neodradí děti od poslechu příběhu a dospělého naopak vzpruží, potěší a pobaví. Základní kostra příběhu je poměrně jednoduchá. Vyprávění se točí kolem rodiny tatínka a maminky a jejich dvou malých dětí. Tatínek je slavný seriálový herec a maminka je lékárníci. Dětský posluchači si poslechnou, jak se tatínek s maminkou seznámili, jak se narodily obě holčičky a jak probíhá život v trochu svérázné rodině umělce a magistry. Legrační příběhy ze života obou holčiček a jejich rodiny jsou psány tak, aby vyvolaly úsměv a porozumění u dětí i dospělých. Dozvíme se, jak si tatínek ustlal za komínem, když nemohl kvůli dětem a jejich řádění spát, jak tatínka zavalila lavina hraček, jak maminka naučila celou rodinu vítat ji po příchodu ze zaměstnání, jak slavila rodina Vánoce se všemi nájemníky v domě a jak si všichni hráli na svatební cestu. Řada slovních obrátů a vtipů vypovídá o autorově osobní zkušenosti, mnohdy jde přímo o doslovný záznam důvěrně známé skutečnosti z autorova rodičovského života.

Proslulost autora Michala Viewegha mezi čtenáři, velký úspěch pohádek na knižním trhu a jejich neobvyklý formát příběhu pro děti i rodiče vedl dramaturgii vydavatelství Sup-

MAREK ŠTRYNCL: STARÁ HUDBA JE SVĚTEM OBROVSKÉ ROZMANITOSTI

Muzikant a hudební badatel Marek Štryncl přichází s významným projektem: Supraphon vydává kompletní Bachovy Braniborské koncerty v takzvané autentické, poučené interpretaci, které nahrál Štrynclův soubor Musica Florea. Pro milovníky barokní hudby slibuje toto CD opravdu výjimečný zážitek.

SU 3942-2

Vy sám jste se ovšem k Bachovi dostával postupně, je to tak?

Je to tak. Když jsem studoval, Bachova hudba v tehdejší interpretaci mě příliš nezaujala. Proto, možná překvapivě, jsem se orientoval spíše na romantickou muziku. Jako kluk jsem poslouchal symfonie Dvořákovy, Čajkovského, Brahmsovy a dalších skladatelů; starou hudbu spíše výjimečně. Zlom u mě nastal díky souboru Musica Antiqua Praha, se kterým jsem spolupracoval. Dobová interpretace s využitím dobových možností způsobila změnu mého vnímání staré hudby.

Co konkrétně vám dobová interpretace odhalila?

Především rozmanitost v interpretaci. Ten autentický interpretační proud nám totiž přinesl něco, co tu sice existovalo, ale spíše v jiných hudebních žánrech – jazzu a folklóru. Jsou to výrazové prostředky, které byly ve staré hudbě používány a nějak se na ně zapomnělo. Takzvaná poučená interpretace mi tedy odhalila svět veliké rozmanitosti, ať už v oblasti dobových nástrojů či například specifického používání vibrata a tvoření frází.

Vaše nová nahrávka Braniborských koncertů se nese možná v poněkud překvapivých tempích...

Překvapivá jsou možná pro ty, kteří byli zvyklí vnímat baroko jenom jako jakýsi vývojový začátek v hudbě či hudební interpretaci. Ono to tak ale nebylo. V každé době má interpretace svou dokonalou, vrcholovou část, kdy se slévají tvůrčí schopnosti tehdejších géníů. Co se týče temp – ta byla tenkrát vnímána trochu jinak. Nám se mohou

Foto: P. Škvrně

zdat rychle, tehdy to tak necítili. Je to dáno především tím, že tehdejší hudebníci se orientovali hlavně na celek a celkový charakter skladby, na celek v interpretaci. My dneska vnímáme každou šestnáctinovou notu a snažíme se ji urputným způsobem zahrát a předvést; tehdy se vnímal lépe celek. Dokazují to mnohá dobová pojednání a učebnice, ze kterých si můžeme o tehdejších tempích udělat celkem dobrou představu.

Jak obtížné a drahé je dnes shánět staré nástroje, případně jejich repliky?

To je dlouhodobý proces; člověku, který se zabývá dobovou interpretací, nestačí pouze jeden nástroj. Musí mít vlastně hudební instrument pro období baroka, jiný pro dobu klasicismu a možná další pro období romantismu. To se týká smyčců, ale zejména hráčů na dechové nástroje – tam jsou ty rozdíly markantní. Starou hudbu dnes hrajeme buď na originály nebo jejich kopie. Těžko říct, co je lepší; v baroku byly ty nástroje nové, takže dnešní kopie splňují to, co ty nástroje tenkrát, tedy to, co dobová interpretace vyžaduje. Dnes jsou už i u nás nástrojaři, kteří jsou schopní podle starých plánů postavit kopii, která splňuje veškeré požadavky. A co se týče financí: jistě je to náročné.

Máte vy sám violoncella pro interpretaci hudby různých období?

Mám. Jedno pro barokní období (teď ten nástroj čeká oprava), další pro klasicistní hudbu (to je kopie klasicistního nástroje od Stradivariho), a jiné pro romantismus. To „romantické“ jsem zatím příliš nepoužíval, této hudbě se věnuji především jako dirigent. Nástroj mám ale u houslaře připravený.

top